

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.869 van 29 mei 2018
in de zaak A. 224.954/XIV-37.684**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tristan Wibault
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Congresstraat 49
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 4 april 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 200.555 van 1 maart 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 16 april 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest reeds op gemotiveerde wijze dat artikel 9*ter*, § 1, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ en ook artikel 4, § 1, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 ‘tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' bepalen dat het "de ambtenaar-geneesheer [...] toegestaan [is] om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder bijkomende inlichtingen te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven". Verzoeker beperkt zich in het eerste middelonderdeel in wezen tot een loutere herhaling van zijn grief en van zijn eigen standpunt. Met dergelijke uiteenzetting toont verzoeker evenwel geen schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch maakt hij een schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk.

Het eerste middelonderdeel is kennelijk ongegrond.

2. In het tweede middelonderdeel voert verzoeker vooreerst aan dat het bestreden arrest zwijgt over de medische kritiek van zijn geneesheer op het werk van de ambtenaar-geneesheer en niet uitlegt waarom het advies van de ambtenaar-geneesheer de voorkeur geniet boven het standpunt van de behandelende geneesheer. In het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter dat "het gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer strijdig is met de door hem neergelegde attesten en hij, of zijn behandelend arts, het niet eens is met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, [...] op zich [...] niet [kan] leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing" en dat "[w]anneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt afgewezen, [...] dit immers veelal het geval [is] omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan het door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegde medisch attest". Op grond van artikel 9ter, § 1, laatste lid, van de vreemdelingenwet gebeurt de beoordeling van, onder meer, de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land van verblijf immers door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of diens gemachtigde. Het bestreden arrest voldoet dan ook aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Verzoeker voert nog aan dat het onderscheid gemaakt door artikel 39/2 van de vreemdelingenwet tussen een bevoegdheid in volle rechtsmacht en een bevoegdheid van administratieve annulatie arbitrair zou zijn voor medische zaken waar artikel 3 van het EVRM aan de orde is, en dat een prejudiciële vraag in die zin moet worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008

van 27 mei 2008 reeds geoordeeld dat in de aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, van de vreemdelingenwet de rechtzoekenden beschikken over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben en dat die bepaling niet tot gevolg heeft dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt. Het Hof oordeelde in dat arrest tevens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, bovendien voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid en dat “aan de vereisten die uit artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens voortvloeien die in de hiervoor aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof zijn verwoord [is voldaan], rekening ermee houdend dat de beroepen tegen de bestreden beslissing hun uitvoering opschorten of aanleiding kunnen geven tot een dergelijke schorsing”. Er is aldus geen reden om in te gaan op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Het tweede middelonderdeel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op negenentwintig mei tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams